

ombudsmanden har kritiseret en myndigheds generelle sagsbehandlingstid. Ombudsmanden har efterfølgende i disse tilfælde nøje fulgt, hvilke initiativer myndigheden har taget med henblik på nedbringelse af behandlingstiden.

- b) Den foretagne prioritering skal ske ud fra korrekte og saglige kriterier. Prioriteringen må således ikke medføre en usaglig forskelsbehandling.

4. Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge har som begrundelse for direktoratets prioritering af andre sager forud for tamilsagerne henvist til udviklingen af forholdene i Sri Lanka siden fredsftalen i sommeren 1987 og til, at FN's Højkommissariat for Flygtninge har iværksat et repatrieringsprogram for familier fra Indien til Sri Lanka. Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge har således ifølge det oplyste ved prioriteringen taget hensyn til, »at tamiler hidtil har haft udsigt til inden for en kortere periode og under FN's auspicer at kunne repatriere til Sri Lanka og dermed vende hjem til familien«.

Efter indholdet af UNHCR's udtalelse af 6. februar 1989 (bilag 2 (ikke optrykt her)) synes der – bortset fra perioden 29. juni–26. september 1988 – ikke at have været tilstrækkeligt belæg for denne antagelse fra Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges side. I lyset af UNHCR's udtalelse – såvel om udsigterne til repatriering af tamilske flygtninge i Europa som vedrørende det almene spørgsmål om familiesammenføring – må jeg stille mig uforstående over for, at Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge i betydeligt omfang har ment at kunne henvise til Højkommissariatets udtalelser og vurderinger som grundlag for beslutningen om at stille de tamilske familiesammenføringssager i bero/nedprioritere dem.

5. Min gennemgang af de konkrete sager har vist, at der i langt de fleste af disse er tale om en meget væsentlig overskridelse af den normale gennemsnitlige behandlingstid for familiesammenføringssager. I 32 af sagerne blev de ansøgte tilladelser således meddelt mellem 7 og 16 måneder efter, at direktoratet havde modtaget den fornødne dokumentation af familieforhold samt ansøgning via dansk repræsentation i udlandet (rødt skema). I et flertal af disse sager var behandlingstiden nærmere de 16 end de 7 måneder.

På baggrund af det anførte i Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges supplerende udtalelser af henholdsvis 8. og 10. februar 1989 må jeg lægge til grund, at de sagsbehandlingsskridt, der – efter direktoratets modtagelse af ansøgning, dokumentation for familieforhold samt rødt skema – har resteret med hensyn til direktoratets færdigbehandling af de konkrete familiesammenføringssager, var yderst begrænsede. De har bestået i en endelig vurdering af den konkrete sag, herunder af sagens faktiske oplysninger sammenholdt med betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3, samt udfærdigelse af en kort afsluttende skrivelse med meddelelse om, hvorvidt opholdstilladelse kunne meddeles. Jeg skal i den forbindelse bemærke, at afgørelser efter bestemmelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2 og 3, er afgørelser, der i meget begrænset omfang beror på et skøn; sagerne kan således næppe anses for særlig ressourcekrævende i henseende til mere indgående overvejelser vedrørende de enkelte sager og disses nærmere afstemning med den praksis, der følges på området.

Direktoratet for Udlændinge har udskudt eller undladt af foretage disse afsluttende sagsbehandlingsskridt i de konkrete sager under henvisning til, at prioritering var nødvendig som følge af begrænsede ressourcer. Heroverfor står imidlertid, at direktoratet for stort set alle de omhandlede sagers vedkommende har brugt relativt mange ressourcer dels til at besvare rykerskrivelser fra ansøgerne og deres repræsentanter, dels til at udfærdige udtalelser til Justitsministeriet i anledning af konkrete klager over direktoratets sagsbehandlingstid i de enkelte sager. I en række af sagerne er der således anvendt flere ressourcer til disse (henholdende) ekspeditioner, end der ville være medgået til at træffe afgørelse i sagerne.

6. På baggrund af det i pkt. 3–5 anførte er det min opfattelse, at Justitsministeriet og Direktoratet for Udlændinge ikke med rette har kunnet påberåbe sig begrænsede ressourcer og prioriteringshensyn som begrundelse for at udskyde eller undlade at træffe afgørelse i de konkrete sager. – Selv om Justitsministeriets og Direktoratet for Udlændinges udskydelse af sagerne i øvrigt kunne anerkendes som udtryk for en ressourcebetinget prioritering, opfylder fremgangsmåden ikke de grundlæggende krav, der (som anført ovenfor, pkt. 3, a og b) må stilles til